

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
α' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτ' ἂν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχῶς νάζω κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὀ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκαεξήν Ὀκτωβρίου,
πρόσκλησις Βουλευτηρίου,

Σαράντα τέσσερα καὶ τετρακόσα,
ξανατροχιζεται ὅλων ἡ γλῶσσα.

**Ἐστὸν ἀφέντη Βασιλεῖ
μὲ κλαρὲνα καὶ βζολιό.**

Α'

Ἦλθες λοιπὸν κι' ἐβρόντησαν κανόνια δυνατά,
ἦλθες κι' ἀμέσως τῆς βροχῆς ἐπέρασε ἡ μπόρα,
ἦλθες κι' ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ λήη χωρατὰ
κι' ἀνάσανε τῶν κλασικῶν μουφλούζηδων ἡ χώρα.

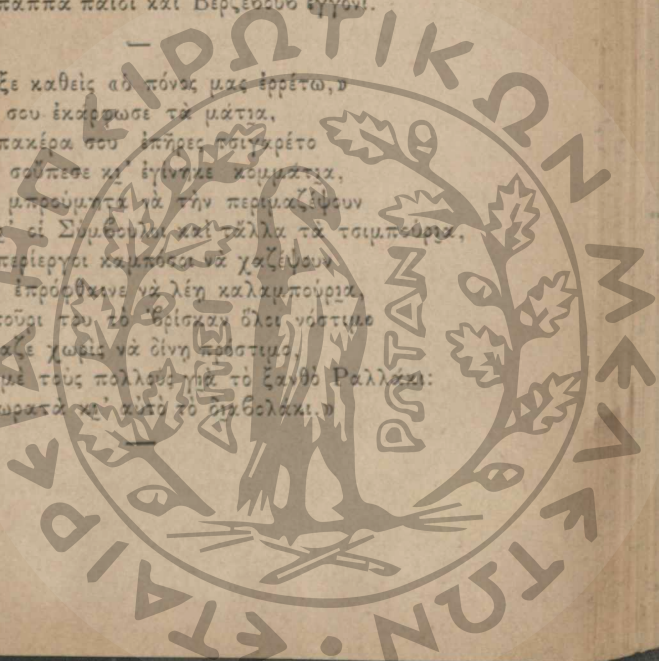
Μὰς εἶπες ὅτ' ὀ ταξιδι σου πῶς σ' ἐπίασε φουρτοῦνα
κι' ἐτράθης τὰ πάνδεινα ἡ ὀλίγη Σφακτηρία,
ὡὲ κι' ἐκεῖ παραδερνε σὰν βάρκα καὶ μαοῦνα
κι' ὑπέφερε σημαντικὰ κι' ἡ κόρη σου Μαρία.
Μὰς εἶπες τὴν καμπίνα σου πῶς δὲν ἀφῆκες διόλου
καὶ ἀποτ' ἐπινες καὶ σὺ ὀ λίγο κονιάκ καὶ ροῦμι,
πῶς ὅλα ἔσκασαν τάσκιὰ λυσσομανοῦς Αἰόλου
κι' ἡμέρα νύκτα ἐπεφτε βροχὴ μὲ τὸ τουλοῦμι.

Ἦλθες κι' ἐμεῖς ἐτρέξαμε νὰ ὀδοῦμε οἱ χαζοὶ
σὺ τί καλὰ μὰς ἔφερε κι' ἡ σεβαστὴ κορῶνα,
κι' ἐρώτησες τὸν Ὑπουργὸ τοῦ στόλου Κριεζή
γιὰτὶ φορεῖ βρακὶ λινὸ μὲ τοῦτον τὸν χειμῶνα.
Ἦλθες καὶ κάθε σκουπιδιάς τοὺς δρόμους μας ἐσάρωνε
κι' ὀ Δήμαρχός μας ἴδρωσε γιὰ νὰ σὲ προσφωνήσῃ,
κι' εἶπες εἰς τὸν Κοντόσταυλο, ποῦ ξέσκεπος ὀκαμάρωνε,
νὰ βάλῃ τὸ καπέλο του νὰ μὴν κρυολογήσῃ.

Ἦλθες καὶ πάλι, Βασιλεῖ, νὰ ὀδῇς τὸ ριζικό σου
κι' ἐκνύταξες περιχαρὴς τοῦ Θρόνου τοὺς Συμβούλους,

κι' ἐσφίξεις σὺ τὸ χέρι των κι' ἐκείνοι τὸ ὀδικό σου,
ἀλλ' ὀχαιρέτησες κι' ἐμὰς τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους,
καὶ γιὰ σεισμούς μετὰ σπουδῆς ἐρώτησες τὸν Ράλλη
κι' ἐμύρισες τὸν Λεμονῆ νὰ σοῦ περάσ' ἡ ζάλη,
κι' εἶπες μὲ σικ Βασιλικὸν τὰ πρέποντα κι' εἰκότα
πρὸς τῆς Αὐλῆς σου τοὺς παληοὺς καὶ νέους μοργαρίτας,
κι' ὀ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ὀφοροῦσε ρεδιγκότα,
ποῦ τώρα τώρα πιάστηκε μ' αὐτοὺς τοὺς Ριζαρίτας,
καὶ θέλει σῶνει καὶ καλὰ παππάδες νὰ τοὺς κἀνῃ
κι' ὀλ' ἡ Ριζαρείος Σχολὴ τὰ ράσσα τῆς δαγκόνει,
καὶ μουντζουρόνεται χαρτὶ καὶ χύνεται μελάνι
κι' ὀλοι τὸν λέν παππὰ παιδὶ καὶ Βερζεβού ἐγγώνι.

Ἦλθες κι' ἐφώναζε καθεὶς αὐτὸ πόνος μὰς ἐρέτω, ὁ
ὀ δὲ λαὸς ἀπάνω σου ἐκάρωσε τὰ μάτια,
κι' ἀπὸ τὴν ταμπακέρα σου ἐπῆρες ποῖνγκρέτο
κι' ἀπὸ τὰ χέρια σπύπες κι' ἐγίνηκε κομμάτια,
κι' ἐσφυψαν τότε μπουρμπουτὰ γιὰ τὴν περιμὰξ' ἔψουν
ὀλ' αἱ Ἀρχαὶ κι' οἱ Σύμβουλοι καὶ ὀλλὰ τὰ τσιμπούρια,
ἀλλ' ὀ ἦλθαν καὶ περίεργοι καμπόσα νὰ χαζέψουν,
κι' ὀ Ράλλης δὲν ἐπρόφθανε νὰ λήη καλαμπούρια,
καὶ κάθε καλαμποῦρι τοῦ τὸ βροῖσκα ὀλοι νόστιμο
καὶ δύο δύο τᾶβγαζε χωρὶς νὰ δινῇ πῶστιμο,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς γιὰ τὸ ξανθὸ Ράλλη,
ασοῦ λείει κᾶτι χωρατὰ καὶ κατὰ τὸ σιγβολακί.

Ἦλθες κι' εὐθύς ἐξύπνησε ὁ κοιμισμένος τόπος
καὶ κάθε μάντις του σοφός καὶ πᾶς οἰωνοσκόπος,
ὅλαις ἢ γόπαις δηλαδὴ τοῦ κράτους κι' ἡ μαρίδες
ἐξήγησαν τοὺς λόγους σου ὡς τῶν καιρῶν σημεῖα,
κι' ἐφευγαν ὅλ' οἱ ποντικοὶ κι' ἡ βρωμοκατσαρίδες
ἀπὸ πολλὰ δημόσια κι' ἰδιωτῶν Ταμεῖα.

Ἦλθες καὶ μοῦτρα γέλασαν θαιρεῖα συννεφωμένα
κι' εὐλόγησαν τὰ χέρια μου τὸν τόπο τὸν σακάτικο,
ἂν ἐρωτήσω δὲ κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ κανένα
γιατὶ φορεῖ λινὸ βρακὶ μὲ κρύο χειμωνιάτικο,
κι' ἂν εἰς ξεσκούφωτον εἰπῶ σὺν ἄνθρωπος εὐθύς:
«φόρεσε τὸ καπέλο σου νὰ μὴ συναχῶθῃς.»
αὐτὰ τὰ λόγια μου θαρρῶ ἀσήμαντα πῶς μένουν,
οὐδ' ὡς σημεῖα κρίνονται τοῦ τρέχοντος καιροῦ,
καὶ τίποτ' ἄλλο δηλαδὴ 'στὸν κόσμον δὲν σημαίνουν
παρ' ὅτι γίνεται μ' αὐτὰ κουβέντα κουτουροῦ.

Κι' ἂν σπάσ' ἡ ταμπακέρα μου κανεὶς δὲν θὰ χαζέψῃ
καὶ μήτε τὰ κομμάτια της θὰ σκύψῃ νὰ μαζέψῃ,
κι' ἂν ταξειδέψῃ κάποτε καὶ βγάλῃ τάντερά μου
δὲν θὰ σκοτίσῃ τὸν λαὸν ἢ τόση συμφορὰ μου,
μήτε τὰς τύχας κανενὸς ποσὼς ἐνδιαφέρει...
τέτοιον κασσίδῃ σὺν κι' ἐμὲ ποῖός εἶδε, ποῖός τὸν ζερεῖ;

Ἄλλ' ὅ,τι 'πῇ ὁ Βασιλεὺς παραπολὺ βαρύνει,
ποτέ καμμιὰ κουβέντα του δὲν πάει 'στὰ χαμένα,
ὁ δὲ μεγάλος κι' ὁ μικρὸς σημαντικὴν τὴν κρίνει.
κι' ἂν βρέχεται κι' ἐμεῖς παπιά γινόμεθα μὲ σένα,
κι' ἂν ζαλισμέν' ἡ κεφαλὴ τοῦ Βασιλέως γέρνῃ
κι' ἐμᾶς, Μεγαλειότατε, κακὴ φουρτοῦνα δέρνει,
καὶ νύκτα 'μέρα μοναχὸς καθένας συλλογίζεται
γιατ' εἶπες 'στὸν Κοντόσταυλο πῶς θὰ κρουλογήσῃ,
ἢ δὲ καρδιά μας μονοῦ τσακίζει καὶ ραγίζεται
ἂν σπάσ' ἡ ταμπακέρα σου ἢ μολὶς νὰ ραγίσῃ,
κι' ἀμέσως κιτρινίζομε σὺν πίπας κεχριμπάρι
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος γίνεται αὐτοστιγμαὶ θυσία,
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα πέφτομε ποῖός νὰ τὴν πρωτοπάρῃ
καὶ δίδεται 'στὸ σπάσιμο μεγάλη σημασία.

B'

Ἦλθες καὶ δὲν ἀκούεται βλαστήμια καὶ κατάρρα
κι' ἐπρόβαλαν 'στὴν ἀγορὰ ὀλόχρυσαις μπακίραις,
κι' ὅλους μιὰ σκέψις μᾶς πλανᾷ καὶ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα
πῶς θᾶγγῃς 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ θὰ μᾶς ρίξῃς λίραις.

Πῶς σὲ λυποῦμαι, Βασιλεῦ... ἂν ἤμουν σὺν καὶ σένα
ὀπίσω 'στὸ Ρωμαῖκο ποτέ μου δὲν θὰ γύριζα,
κι' ἂν ἐβλεπα τὸ κράτος μου πῶς πάει 'στὰ χαμένα
οὐδέτερος κι' ἀμέριμος κι' ἀμέτοχος θὰ 'σφύριζα.

Καὶ τάχα τί 'κατάλαβα ὡς τώρα Βασιλεῦ;
εἰς τὸ κλεινὸν Βασίλειον τῆς τόσης τεμπελίας;
Καὶ ποῖον κέρδος τάχατε ἀπέκτησα κι' ὠφέλειαν
ὅπου 'στὸν Θρόνον κάθουμαι τοῦ τύπου τοῦ μουφλούζῃ,
παρὰ σὺν πάῳ 'στὰ λουτρά καὶ τότε 'στὴν Δεκέλαιον
ν' ἀκούω σαλιαρίσματα τοῦ καθενὸς γρουσουζῃ;

Ἀδύνατον μὲ τοὺς Ρωμηούς ποτέ μου νὰ γλυτώσω
πάντα πικρὰ παράπονα καὶ γρίνια κάθε τόσο,
καὶ Σύμβουλοι τριγύρω μου ὠθούμενοι κι' ὠθόντες
κι' ὅλο παρατρέχματα κι' ὅλο δουλειὰς μὲ φροντί.

'Στὸ πατρικὸ μου Φρενδεσθόργ' δὲν κάθουμαι καλλίμως
καὶ νᾶναι μόνῃ μου ζωὴ τὸ τρώγε καὶ τὸ γλέντα,
καὶ νὰ σωθῶ ἀπὸ κακὰ καὶ χάλια μεγαλήτερα
κι' οὔτε ταῦτιά μου νὰ χαλᾷ μουφλούζικη κουβέντα.

Ὡς τώρα μ' ἐξεκούφαναν μὲ τὰ καθήκοντά μου...
τί τῶθελα τὸ στέμμα τῶν; τί διάβολο τοῦ 'Ζηλέτα...
μόνον ὁ Θῶν ἐπιθυμῶ νὰ βρισκεται κοντὰ μου
γιὰ νὰ θυμῶμαι κάποτε πῶς 'στους Ρωμηούς βασιλεῖς.

Καὶ ποῖος πορφυρογέννητος τῆς γῆς ὑπερβῶν
τὸ στέμμα τόπου νὰ φορᾷ καὶ σταυρικὸς κι' ἀσπίς;
λαὸς μου τί ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταπεδόθη;
ἀντὶ τοῦ νέκταρος χολή κι' ἀντὶ τοῦ μάννα ὤξι.

Λοιπὸν ὁ Θρόνος ξικόλουν καὶ τᾶλλα κολοκύθια,
δὲν θέλω πιά Συντάγματα, Συμβούλους κι' Ὑπουργοὺς
σύρτε 'στὸ γέρο διάβολο ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
κι' ἀφήστε με 'στὸ Φρενδεσθόργ' νὰ κυνηγῶ λαγούς.

Τοιαῦτα τότε θᾶλεγε ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων,
μὰ Σὺ σὺν πολυέσπλαγγος, γενναῖος κι' ἐλεήμων,
καὶ Βασιλεὺς παντοῦ παρῶν
καὶ πάντα πάντοτε πληρῶν,
ἀλλ' ὅμως μὴ πληρῶν
κι' ὀλίγα πληρονόμιος,
ἐφάνης ἐκ τῆς Βαλτικῆς
'στὴν γῆν τῶν φαμφαρόνων
Μεσίως προσμενόμενος,
φαιδρός, ὠραίος καὶ γλυκὺς,
τὸν ζῆλον τῶν Ρωμηῶν κεντῶν,
δι' ὅλα σ' ὅλους ἀπαντῶν,
τὸν κόσμον χαιρετίζων
καὶ πατρικῶς φροντίζων
γιὰ τούτου τὸ λινὸ βρακὶ
κι' ἐκεῖνος τὸ κεφάλι,
καὶ βλέπων ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὸν Λεμονῆ καὶ Ράλλη.

Κι' εἰς τοῦτον τὸν κατακλισμὸν τῆς ἀνελπίστου μαρτυρίας
ζητεῖς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν τῆς κρίσεως νὰ σπάσῃ;
ἐφυγες λάμπων Βασιλεὺς βουλιμώσης χώρας
κι' ἦλθες Μεγαλειότατος ξηροκαμπίας πάσης.

I'

Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις!...
καλῶς ἦλθες, Βασιλεῦ...
ἐδραϊώθη πάσα πίστις,
πέρνει τέλος ἡ δουλειά.

Τοῦ προσώπου ἡ φαιδρότης
βεβαιώνει φανερά
πῶς γυρίζει μὲ παρὰ
ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἰδοὺ ρεδούστρωτος ὁδὸς...
καὶ κάθε βῆμα τοῦ ποδός
καὶ γέλως τῶν ὁδόντων
δείχνει 'στὸ κράτος τὸ κουτό
πῶς τὸ ταξίδι τοῦ αὐτοῦ
δὲν 'πῃγε εἰς τὸν βρόντον.

Ἔβα πάλι 'στὸ μπαλκόνι γιὰ μικρὴ παρηγοριά,
ἔβα βάλασμα νὰ χύσῃς μὲς 'στὰ στήθη τὰ βαρεῖα,
εἰς μᾶς ὅτι δὲν θὰ πάμε μὲ τὰ φουντιγγ εἰς τὸ φούντο,
πῶς ἡ πίστις μας δὲν παίζει καὶ τὸν ὑστερὸ της πούντο,
ἔβα 'πὲς μας πῶς ἡ φτώχειας εἶναι μόνον ἔλαις μάραις,
ἔβα 'πὲς μας ὅτι πάμε μιὰ χαρὰ καὶ δὴ τὸν τρομάρις.

Καὶ σὺν εἶχες τὸ κουράγιο καὶ τὸ κέφι νὰ γυρίσης
μὲς 'στὸν Τάκηδων λημέριον καὶ 'στὸν θρόνον τὴν κοιλιάδα
ἔβα 'πὲς μας πῶς τοὺς ξένους δὲν τρομάζει τέτοια κρίσις
καὶ παρὰ τῶν Χρυσορράς πῶς θ' ἀρδεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἔβα 'πὲς ἡ μάραις μοίραις πῶς τὰ μάγια τῶν θὰ λύσουν,
πῶς μὲ μαῦρα βουλοκέρια μαγαζὰ δὲν θὰ σφαλίσουν,
ἔβα 'πὲς πῶς μὲς 'στὴ Μπόρσα σὺν καλοῦς νοικοκυραῖους
δὲν θὰ ὀῦμε τὸν Τσανάκα, τὸν Τσουλῆ, τοὺς Τσεκουραῖους,
ἔβα 'πὲς μας πῶς ὁ νόμος ἔναν κι' ἄλλον δὲν θ' ἀκούσῃ,
πῶς πολλοὺς τρανοὺς θὰ πιάσῃ σὺν τοῦ μπόγια τὴν ἀπώχῃ
ἔβα ἔπιασε 'στ' ἀλήθεια καὶ τὸν Τάκη τὸν Γιαννούση
καὶ θὰ γίνουν κοκορέτσι βουλευταὶ λησταποδόχει,
πῶς τὸ κνούτο θὰ δουλέψῃ κι' ἔσως τώρα σὲ λιγάκι
νὰ στριμώξουν μὲς 'στὸ φρέσκο καὶ τὸν ρέκτη Χατζηγάκη.
Ἔβα 'πὲς μας ὅ,τι θέλεις, φθάνει μόνον νὰ μᾶς 'πῃς
πῶς θὰ 'μπούμε πιά 'στὸ δρόμο τῆς μεγάλης προκοπῆς.

Ἔβα καὶ 'πὲς μας, Βασιλεῦ, μὲ τὰ γλυκά σου χεῖλια
πῶς τίσους ἐκυνήγησες λαγούς μὲ πετραχήλια.
Ἔβα μ' ὑπερβάνειαν καὶ κόμπον μεγαλείου
καὶ τὸν λαόν σου ὁρσίσει, τὸν ὄντως περιούσιον,
καθὼς κι' ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου
ἔρριπαι τὸν δυστυχῆ καὶ κολασμένον πλούσιον.

Ἔβα γεμάτος λεβεντιά καλὰ νὰ ψάλλῃς γίλια
κι' ἐγὼ βαρῶντας ταμπουρά νὰ γλυκοτραγουδῶ,
καὶ σὺ νὰ πάρῃς τοὺς λαγούς κι' ἐμεῖς τὰ πετραχήλια
κι' οἱ μ' αὐτὰ τὸ Ἀμῶμοι νὰ ψάλλουν ἐν ὁδῷ.

Δ'

Βλέπω τὸν Σωτηρόπουλο νὰ μπαίνει 'στὴν Αὐλὴν
καὶ τόσα τὸ κεφάλι μου σπουδαῖα συλλογίζεται...
καὶ τὴν γλῶσσαν ἀκονίζει κι' ὅλο τρέχει σὺν ροδάνι
καὶ ἔσπῃ τὴν ῥαβδία καὶ ρουφᾷ τὸν ἱερδάνη.

Βούβα, σκασμός, περιδρόμος, μὴν ὀμιλῇ κανεὶς...
φεύγει ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα ὁ γέρο Λεμονῆς...
Κυττάζετε τὸ χρώμα του νὰ νοιώσετε τί τρέχει,
μὰ τίποτα τὰ μοῦτρα του ἀλλοιώτικα δὲν κάνει,
καὶ τέτοιο χρώμα πάντοτε ὁ κακομοίρης ἔχει,
ὅπου θαρρεῖ πῶς πιάνεται ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη.

Πηγαίνει πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ σκυμμένος καὶ μουγγός...
μυστήριον ὁ Λεμονῆς καὶ πρόβλημα Σφιγγός...
μὰ νὰ!... κι' ὁ Ράλλης 'στὴν Αὐλὴν τρυπώνει κι' ἀποκάτω
τὸν καρτερεῖ περιέργων Παισιανῶν φουστάτο.
Αὐτὸς δὲν εἶναι Λεμονῆς... κυττάτε τί καμάρει!...
βγαίνει καὶ μπαίνει 'στὴν Αὐλὴν μὲ λεβεντιά καὶ φούρια...
κλειστός μὲν ὦρα, Βασιλεῦ, κι' ἐκεῖνος σὲ λιμάρει...
φανταζομαι τί νόστιμα σοῦ λείει καλαμπούρια.

Φεύγει κι' ὁ Ράλλης... πηλαλοῦν 'στ' ἀμάξι του κοντὰ
καὶ τί χαμπάρια τὸν 'ρώτουν κι' αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ,
κι' ἂν κάποτε χαμογελοῦν τὰ κατωσάγωνά του
ὅμως κρατεῖ τὰ μυστικά τοῦ Μεγαλειότητος.

Ἀχ! καταδέξου, Βασιλεῦ, κι' ἐμένα νὰ 'μιλήσῃς...
θὰ διαλύσῃς τὴν Βουλὴν; δὲν θὰ τὴν διαλύσῃς;
Μόνος 'στὸ βῆμα θ' ἀνεβῇς βαστάζων ὑπὸ μάλης
κανένα λόγον σθενερὸν, καλὰ μαγειρευμένον;
θὰ συστηθῶν 'στους Βουλευτὰς ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ράλλης,
ἢ μὴ κι' αὐτοὶ θ' ἀπορριφθῶν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων;

Μὲ χρώματα κατὰλευκα τὰ σκρίπ θὰ ζωγραφίσῃς
καὶ θὰ σαλεύσῃς ἀρχηγῶν προγεγραμμένων φρένας,
ἢ τὸν μεγάλο Λόρδο μας καὶ Λόρδο σου θ' ἀφήσῃς
μέσα 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ μὲ τὰς δεδηλωμένας;

Ἀς εἴξωρα τί σκέπτεσαι κι' ἂς ἤμουν μ' ἐνα μάτι...
καρδιά μου μὴ βαρυνέγγῃς... ὑπομονὴ κομμάτι.
'Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ τόσονε παιδὶν νικητήριον,
κι' ὁ Θρόνος, ἀπᾶνος ἀμὸς τὰς ἀμαρτίας ἀφρων,
ὡς σφάγιον θὰ προσερθῇ καὶ θύρα ἱλαστήριον
γιὰ τὸ δικό μου τὸ καλὸ καὶ τὸ κείνον συμμέρον.

Ε'

Μόλις ἦλθες ἐδῶ πέρα πρώτη σκέψις σου τὸ κράτος
κι' ἐσκεμμένως μελετήσας κατὰ μήκος τε καὶ πλάτος
τοῦ Συντάγματος ἐν ἄρθρον, τὸ τρακκόντα κι' ἐπὶ
ἐστίς, κοντολεφῶς μὲ τὰ χέρια τὰ πεπτά,
καὶ σὰν πλάγις ἀμέσως ὑπερῶς πέρα πέρα
σὲ μεγάλο μακρίστο, πού τραμάξῃ τοὺς σπουδαίους,
καὶ καλεῖς κατεπευμένως τῆς πατρίδος τὸν ἀθέριον,
μ' ἄλλους λόγους δηλονότι τοὺς κλεινοὺς ἀντιμετωπώνους.

Κι' ὁ λαὸς ὁ πατριώτης ἡλεκτρίσθη 'στὸ κεκλιμένον
μὲν ἐραθε πῶς θᾶλθῃ τὸ μεγάλο Παρλαμέντο,
καὶ τὴν γλῶσσαν ἀκονίζει κι' ὅλο τρέχει σὺν ροδάνι
καὶ ἔσπῃ τὴν ῥαβδία καὶ ρουφᾷ τὸν ἱερδάνη.

Τέτοια 'μέρα σ'άν κι' εκείνη δὲν μ'ας ἔφεξε ποτέ...
μπαινοβγαίνουν 'στὸ Παλάτι πέντε πέντε Βουλευταί,
κι' ὅλοι λένε κι' ὅλοι γράφουν πῶς μ' αὐτοὺς τοὺς Βουλευτάς
'Ελευσίεια τελούνται 'στὸ Παλάτι κατ' αὐτάς.

"Ολοι σπεύδουν, ὅλοι φεύγουν, καὶ δὲν στέκουν νὰ τοὺς 'δῶ...
τί περίοδος γριώδης κι' ἀληθῶς συμβολική...
πᾶς νὰ 'βρῆς τὸν Δεληγιάννη, συνδιάσκεψις κι' ἐδῶ...
πᾶς νὰ 'βρῆς τὸν Καραπάνο, συνδιάσκεψις κι' ἐκεῖ.
'Οπου πᾶς συνδιασκέψεις κι' ἀναπάλσεις τῆς καρδίας...
τί νὰ λένε ; τί νὰ κάνουν ; μήπως παίζουν τῆς κουμπάρας ;
ἢ μὴν εἶναι συνωμῶται μὲ μακροὺς ζουρλομανδύας
καὶ τῆς πόρταις των κλειδόνουν μὲ τετραδιπλὰς ἀμπάρας ;

Σκίρτησε καὶ σὺ μεγάλη καὶ γενναία μου ψυχὴ,
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ εἶναι μυστηρίων ἐποχὴ,
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ρέπω 'στὰ μυστήρια κι' ἐγὼ
καὶ σ'άν Σπῦρος Παγανέλης τὰς σκιὰς νὰ κυνηγῶ,
ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσω μὲ μανδύα καὶ σιλιέτο
εἰς κρυφὰς συνδιασκέψεις νὰ καλῶ τὸν Περικλέτο.

Σ'

"Αν τὴν Βουλὴν μας τὴν διαλύσης,
ὁ σὶρ Χαρίλαος παραθυμῶνι,
ἂν ὅμως τοῦτο δὲν τὸ θελήσης
θ'ἄχουμε ντράβαλα μὲ τὸ Κορδόνι.
'Ο,τι κι' ἂν κάμῃ τώρα τὸ Στέμμα
βαθὺ 'μπροστά του καὶ 'πίσω ρέμμα.

'Ο κόσμος καίει, ὁ κόσμος βράζει,
σπρώχνεται, σπρώχνει, σφριγᾷ, σπαράζει,
ἐσηκωθῆκαν κι' οἱ Ριζαρίταις,
ὀργὴ καὶ τούτους κεντᾷ ὀξεῖα,
κι' ὅλοι σφυρίζουν ὡσ'άν ἀστρίταις
γιά τὸν Θανάση τὸν Εὐταξία.

Πῶ ! πῶ ! Θεέ μου !... σχίζουν τεφτέρια,
πετοῦν πηρούνια, πετοῦν μαχαίρια,
σπάζουν τσανάκαις, σπάζουν τσανάκια,
γυαλιά, ποτήρια, στάμναις, σταμνάκια.
Μὲς 'στὸ Σχολεῖο χύνουν τὸν τρόμο,
ἀρποῦν μπαλτάδες ἀπὸ τὰ ράφια
καὶ κυνηγοῦνε τὸν παιδονόμο
κι' ἐκεῖνος φεύγει μὲς ' στὰ χωράφια.

Μανίκια ράσων φαρδῶ δαγκάνουν,
τὰ καλυμμαύχια πλάκα τὰ κάνουν,
δοντιῶν τριξίματα κι' ἰδρώτας κρύος,
δηὸ τρεῖς παθαίνουν ἀποπληξία,
κι' ἄλλοι τοὺς κότσους των κόβουν ἀγρίως
γιά νὰ τοὺς στείλουν 'στὸν Εὐταξία.

Μὲς 'στὴν ἀντάρα κλητῆρες φθάνουν,
τὸν ἓν 'ἀφίνουν, τὸν ἄλλο πᾶνουν.
Μὰ νὰ !... προβαίνει μεστός ἐκ μένους
κι' ὁ Εὐταξίας, Λοκρὸς ἀνὴρ,

βλέπει τοὺς κότσους τοὺς σκορπισμένους
κι' ὅλους τοὺς πέρνει γιὰ σουβενίρ.

Κάμετε τόπο κι' αὐτὸς δὲν παίζει,
κτυπᾷ μὲ γρόθους μικρὸ τραπέζι,
καὶ κοκκινίζων καὶ σμερδαλέος,
'Ατλαντας φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων,
'στὸνομα, λέγει, τοῦ Βασιλέως
καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νέων νόμων,
Διευθυντὴς σας ἐγὼ θὰ μείνω,
διώχνω τοὺς ἄλλους τοὺς μπαταζήδες,
καὶ ρασσοφόρος θὰ ξαναγίνω
μὲ καλυμμαύχι καὶ μὲ πλεξίδες.
Κάτω τὰ χέρια, κάτω τὰ μάτια,
καὶ δὲν περνοῦνε σ' ἐμὲ γεινάτια.

'Ορίστε !... πῶς σ'ας φαίνεται καὶ τὸ παππαδολόγι
γιὰ κάθε φύλλου πῆδημα τῆς ὥραις μας νὰ τρώγῃ.
'Οποῖος τολμήσῃ μιὰ φορὰ νὰ κάμῃ πεισματάκια
ταῦτιά του θὰ ξεριζωθοῦν καὶ θὰ τὸν ἐξορίσω,
θὰ τὸν κουρέψω σύρριζα, καὶ γένεια καὶ μουστάκια
Θανάσης νὰ μὴ λέγωμαι ἂν δὲν τοῦ τὰ ξουρίσω.

Συλλογισθῆτε το καλὰ, κατὰμαυροὶ διαβόλοι,
μουστάκια πιά δὲν θ'ἄχετε κι' οὐδὲ μαλλιά καὶ γένεια
κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω σας θὰ λέν εἰ μοσχολάγκες ὅλοι
αὐτὴν πῆτα ποῦφαγες, Σπανέ, ἦταν κολοκυθένια.»

Γι' ἄλλαις δουλειαῖς ἀφήστε μας τὰ χέρια νὰ δαγκάω
'συχάστε, τραγογένηδες, νὰ 'δοῦμε τί θὰ κάνωμε
μ' αὐτὸν τὸν Χάμπρο τὸν χαλὲ καὶ μὲ τὸν Ἰωνῖο
κι' ἂν σωτηρίας ἔμεινε παρήγορο σανίδι.
Δὲν πρέπει μὲ κουνήματα καὶ σείς νὰ μᾶς τρομάξῃ
καὶ νὰ παραζαλίζεται ἡ σεβαστὴ μας ἑδρά,
καὶ τόπος ἀναπαύσεως 'στὸ γένος ἐτοιμάζεται,
ὅπου ἐλπίς πρὸς πληρωμὴν διὰ παντὸς ἀπέδρα,
κι' αὐτὸ τὸ φούντιγγ πιθανὸν τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ
καὶ δίχως Λάμπρους νὰ μᾶς λέν καθεὶς θὰ μᾶς φωνάξῃ
«ἂν σ'ἀρέσῃ, μπάμπρα Λάμπρο,
ξαναπέρν' ἀπὸ τὸν Χάμπρο.»

Ἐν τούτοις τώρα σ'ας συγχωρῶ,
εἶναι μιὰ μπόρα καὶ θὰ περάσῃ...
τέτοια τοὺς εἶπε μὲ σεβὰρὸ
κι' ἐκεῖνος τοῦπαν «καλὸ Θανάση.»

Βασιλεῦ, ὅπου μᾶς ἦλθες πλήρης νέας εὐεξίας,
μὲ κουνήματα τσιαῦτα καὶ τσιαῦτας ἀτάξιας
προσεβλήθη τώρα τῶν εὐτάκτων ἡ πατρίς
ἀπὸ νόσον καλουμένην ἀτάξι λοκομοτρίς.

Ὅμως σὺ μὲ δρό σου λόγια σόυσε κάθε μας κμῖνι
κι' ἀκεραῖαν ἐγγυήσου τῆς πασχούσης τὴν τιμὴν,
καὶ τὸ κράτος σου βεβαίως ἀλησμόνητον θὰ μείνῃ
'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων... ἀλληλούια κι' ἀμήν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προασταίου κομπορὸς πολὺς.